

Zij doorkruisten alle wegen van de letterkunde, gaande de paadjes waar ze ongemerkt kwamen. Eckstein leerde haar alles. Hoeveel rijker had hij haar in deze korte tijd reeds weer gemaakt! Hij leende haar van Eedens Ellen, proza-werken van Streuvels en Buysse, Litteratuurgeschiedenis van Kloos, de familieromans van Robbers en Boudier-Bakker. In wonderlik-korten tijd kreeg ze een letterkundig verstand; het ging haar lijken of veel en oordeelkundig lezen eens menschen levensdoel kon zijn.

Hij liet haar geest niet tot rust komen, bracht haar ook zwaarder werk, als de Studies van Van Eeden en Feesten van Van Looy, dat haar uitputte van inspanning. Dan, plotseling, voerde hij haar in Zola's ruime schitterende fantasie en roerende natuurbeschrijvingen: *La faute de l'abbé Mouret*. . . . De litteratuur bracht hun gesprekken op nog onbetreden terrein: de materie. Eckstein praatte nu over alles en Suze verwonderde zich hoe hij even enthousiast en zonder verlegenheid een mooie hartstocht-tekening kon prijzen als een treffende natuurschildering. Toch betrof zijn bewondering of afkeuring altijd het litteraire, nimmer de idee. Tenminste die raakte hij niet werkelijk. Van minnedichten ontleedde hij de klankschoonheid, latend de gedachte erin ongeroerd. Het was of hij dat onderwerp niet zag, of het langs hem gleed, terwijl Suze hem dan niet dorst aanzien en bij de geringste liefdedoorden bloosde en onrustig werd; zoo bang, zo vreselijk bang was ze dan, dat hij iets zou merken. Zij schaamde zich voor het materiele, dat in haar gevoel voor hem was ingeslopen, voor hem, die het stoffelike niet kende. en zeker zou verachten. Maar zij kon niet weten, dat Eckstein, haar verlatend, een gevoel kreeg of een harnas hem werd uitgetrokken en hij, alleen in het veld, de besproken verzen zachtjes herhaalde met trillende stem, waarvan hij zelf de ontroering niet wilde horen.

* * *

Door het hoog' opgeschoven raam van haar kamertje was Suze op het dak van Herzbergs kantoor geklauterd en zat nu op de grijs-en-wit gestreepte nok. In de vensterbank vlakke in effen rode band het laatste boek, dat Eckstein haar voor de Meimaand had gegeven en dat de eigenlike aanleiding was tot de keuze van deze avontuurlike zitplaats. Toch, nu lag Gorters Mei daar dichtgeslagen en Suzes dromende ogen lazen natuurs schoonheid in natuur zelf.

Aan haar voeten boven de zinken goot, die het dak omrandde, rees als een feeënbed de wit-bebloesemde kruin van een hoge bergamot en daarnaast was, als ze wat óverboog, een rose-besneeuwde parasol te zien: de gelijk-ronde bloeiende kroon van een goud-reinet op zijn effen gladde stam. Zij behoefde haar hoofd maar schuin te wenden om tegen de zwart-bruin geteerde schuur de roosjes van den perzik te zien kleuren, die bloesems met hun eigen tint, geen roserood, geen purper of karmijn, geen robijnrood, geen doorschijnend-rood als albino-ogen of bloedrood, maar porseleinig weergaloos perzik-bloesemrood van een ontroerende schoonheid. Dicht daarbij, op de bleek, stonden de pruimelaren in neteldoekse jurkjes, kleedjes zó luchtig en los, dat men de kleur niet onderscheidde of het wit was of lichtelik bruin.

Over de appelboom heen zag zij hoe de zon de hel-groene wei verguldde, die zich glanzend strekte tot het éven-verhoogde dorp, waarvan de daken hel-rood vlekten tussen de zon-volle hooggekruinde iepen en linden.

Verrast door het mooie uitzicht had Suze haar hoog plekje gekozen en de nu geopenbaarde natuur met heel haar lijf gedronken. Zij zat roerloos, doorgloed van de Meizon, doorwuid van de Meiwind en gebalsemd door de geuren van bloesems en jong groen. Haar ogen leken donker, paars bijna als de kleine druif-hyacinten beneden in het perk, en haar gezicht was bleek als de perebloesem. Haar hoofd leunde achterover tegen de muur van haar kamertje en haar handen lagen zonder beweging op haar knieën